

הנחת התי' בלתי מוגמ

בס"ד. ש"ס נצו"י. כ"ה אקוף ה'תש"מ.

5

שוש אישי בה' חגג נפשי באקלי' כי חלבישני בגדי ישע מעפר צדקה
 יעצני גו'ו, ומבאר רבינו חזקו בלקו"ח², שהכתוב אומר שוש
 אישי ולא פ"י מ"ל הוא האומר, לפי שהוא מאמר חביבא בעד לקו"ח
 ישראל. ופ"י שוש אישי גו' חגג גו'. והנה התפ"ש בין שמחה
 (וששון) וצניעות הוא, כי שמחה חיינו בהגלות נגזרות השמחה ממשג'³
 ונגיעה חיינו כשהשמחה היא בפלימיות ובהתעלם ולא באה ליד צניעות.
 והנה תפסרה זו קורין לעצמם לפני ר"ה. (ויש זומר, דענין זה שקורין
 אותה לעצמם לפני ר"ה) הוא בהתגששה יותר בהתפסרה זו מאשר במדת
 נצבים שבה מסורש (בלקו"ח³) ד"פ"שה זו קורין לעצמם קודם ר"ה.
 כי פרשה נצבים לפעמים מחוברת עם פ' וי"ד, ואז פרשה זו (וי"ד)
 מפסקת בין פ' נצבים לר"ה. משא"כ התפסרה דשוש אישי קורין
 לעצמם בסמיכות לר"ה. ומה מובן, דענין הששון (שוש אישי)
 והגילוף (חגג) יש לו שייכות לר"ה. והנה מה שמבאר בלקו"ח שם,
 דשוש אישי, חיינו השמחה בגילוף, היא בחינה חג הסוכות וזמ
 שמתחננו, ובפרט ע"פ מ"ש בלקו"ח⁴ שבהן הסוכות נאמר ג"פ ענין
 השמחה בכחיה. ותנ"ך השמחה בהתעלם, היא בחי' ר"ה, שאז בהתגליות,
 נראית ונגלית בחי' רצוה, כמ"ש⁵ וניקו ברקיעה⁶ ורק חובו רצוה
 בשמחה, וכמ"ש⁶ כי חדות ה' היא מעומם. ונפ"ש⁷ השמחה דסוכות
 נמצא בהתעלם לר"ה, וכמ"ש⁸ היא מעומם. והנה, בכמה חיינו ר"ה,
 וכמאור⁹ איתנו חג שהחודש מתכסה בו חגי אומר זה ר"ה, ונזוים זה
 (ר"ה) נמצאים בכיסוי והתעלם העינים ליום חגנו, חג הסוכות.

1

וביאר הענין הוא, דהנה בחתחת הפסוקי כתיב תקעו בחודש שופר,
 ופשיט' דקרא אינו מובן כנאורה, שאמר בחודש ולא פירש באיזה
 חודש, וגם מאי כתיב שופר, בשופר מביע יי' א"ד הענין הוא, כי הנה
 חודש הוא מלשון התחדשות, ואמר תקעו בחודש שופר, פי' בתחדשו של
 שופר, שהשופר מתחדש בכל שנה, ושופר של שנה זו אינו השופר של
 השנים הקודמות. וכפירוש הנעש"ס ז"ל בכש"ס¹⁰ דתקעו בחודש שופר
 ר"ל לחודש שלג יחי', כמו חק קבוע. והענין הוא, דהנה בר"ה חוזרים
 כל הדברים לקדמותן, וצריך להמשיך למשם אור חודש שלג חי',

1

(1) ישעי' פ"א, י. 2) פרשתנו פ"ו, א. וראה גם אוה"ת פרשתנו ע' אדם
 ואילך, כד' ה' ע' א"ע. 3) ר"פ נצבים, חו"ס פגיליה לא, ב. ר"ה קליות
 שבת"כ, סו"ש"ע אר"ח סב"ח ס"ד. 4) שמעוני - אמור רמו רוד. 5) תחלים ב.
 יא. 6) חזק"ח, י. 7) תחלים פ"א, ד. 8) ר"ה ל"א, א. 9) ראה לקו"ח ר"ה
 גו, ר"ש ע"ד, סידור רלח, ב. ועד. 10) פק"ש ופר"י, וראה גם או"ת לחת"מ
 עו"פ. לקו"ח שם (פ"ו, א.) אוה"ת שם (ע' רמ"א).

היום הזה ה' אפקוד מצוד

ר

זה דנעשה אדם גו', וענין האמרת בבחי' עולם קאי על הכניסה לארץ
 לכתיב בה"ז והי' כי תבוא אר הארץ גו' וירששה ורשבת בה, וידוע
 הפירוש בזה²⁶ דכתיב²⁷ הלא את עשו ירעקב, ולכן חזי יעקב יורש את
 עניני עשו, האורות מרובים דתוהו בהכניס מרובים דתיקון.

והנה ע"י שאת ה' האמרת ממשכינים שיהי' זה' האמירד (אדם
 עשיתונו כי' אר' אני אעשה אתכם), וכמו שמסכים דחזיה רשם
 וקמפאר, שוה"ע המשבת המוחין ח"ד' בנקבא ד'א"ס, חלפה מלשון
 יהי אר"ו שהוא בחי' ח"י, ושם הוא בחי' בינה, והמפאר הוא בחי'
 דעת, ק' האמצעי, ועל זה ממשך בהכתוב ולשמור כל מצוותי, כי זה'
 בחי' נמשכים ע"י עברתה ישראל בג' הקוין שעליהם העולם עומד²⁸.

והנה היום הזה גו' שקאי על כניסתם לארץ עם כל הפירודים בבחי'
 עולם שנה ונפש, ועי"ז גם האמרת בעולם שנה ונפש כנ"ל, ועל
 שבאים לענין כי תבוא אר הארץ, במהרה בימינו ממש, בנאולה
 האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(27) פרשתנו כו, א. 28) ראה גם סר"פ תקט"ו ע' שמו, ומקומות שנעמנו
 בלקו"ש ח"ג ע' 116 הערה 29. 29) מלאכי א, ב. 30) לקו"ח שם פ"ב, ב.
 31) ראה איוב לא, כו, מא, י. 32) אבות פ"א מ"ב.

הנחת התי' בלתי מוגמ

אח"כ עצמותו ומותו ית', פנימיות עתיק, חב"ד ע"ו העצמות.
 וממשיך בכתוב למקטנם וע"ו גדולם, שגילוי זה יתי' כר"ם, ובאופן
 דאמ"ם נצב"ם היום כר"ם ג' 49, בב"א משיח צדקנו, דא"ו נקיים מצוה
 (הקד"ח) את חכם האנשים והנשים והט"ם 50, במורה כ"פנינו ממש.

וממשיך בכתוב מע"פ צדקה יעט"ו. היינו דעתיך זה נמשך צמטה. כי
 הנה והתק"ה היא ג"כ בח"י כ"ב"ש / א"א, שגור"ל כח התק"ה ית"ב
 משאר המצוות. דגור"ה שדק"ה שפ"ה 361, היינו שיש בה המטבה וגי'ו
 מהדברים שאוכל"ך פירודות"ן בעו"ה 361, היינו שיש בה המטבה וגי'ו
 בעו"ה ית"ב ממשאר מצוות. וכן נ"ל כש"ם מע"פ שו"ו תפ"ו כו וג"ם
 והמונים להשפיע קו"ך / כ"מ"ש / ונשפ"ם קו"ך בבואו א"ז התק"ה 361, וק"ך
 הוא המטבה וגי'ו. ונ"ו ע"ש ונ"ו ית' בהחיות. ונ"ו מה
 שהי' בהחיה הבריא"ה. דא"ו עיקר שכ"נה בהחיות הייתה"ו, ובפר"ט
 אח"כ ברי"א א"ם הראשון שפעל בכל העולם את הענין דבואו נשתחוה
 ונכרעה נכרעה לפני ה' ע"ש 361. וה"ל נשמו"ה של אה"ל הייתה כקו"ך
 מכל נשמות ישראל 361, וישראל היינו יעקב ושומר"י ייעקב מע"פ
 שופ"ר דא"ם 40.

י.צ.ט.ט.
 וממש

(A) והו"ו תקעו בהוד"ש שופ"ר בכמה ליום חגנו / כי חוק ישראל הוא

משפ"ט זא"ק"י יעקב. דהתקיעה בשופ"ר היא בח"י משפ"ט ולא
 ידבר"ל והתקיעה היא בקו"ך של בהמה, ובקו"ך בהמה, וגם השופ"ר הוא
 תפוש ודומ"ם. כי עיקר הונוה"ה היא, צעקה זו ית' זי"ה בהחיות
 דוקא. והו"ו מה שממשיך כי חוק ישראל הוא משפ"ט זא"ק"י יעקב.
 חוק ישראל הוא מצו"ה 41 המרמזים להם (תק"ה) ומשפ"ט זא"ק"י יעקב
 היינו כמבוא"ר בלקו"ה 43, שא"ו הוא המשפ"ט ע"י המשכה (אפק"ה)
 ישראל. וי"צ ית"ב ביי"דו"ה הנה"ה. ע"ש המבוא"ר ביי"דו"ה שו"ו במשפ"ט
 חסד"א, דמשפ"ט היינו החוה"ה. וע"ש המבוא"ר ביי"דו"ה שו"ו במשפ"ט
 צימוד החוה"ה. ולא רק צימוד החוה"ה סת"ם, אלא באופן דחוקי. לאסוקי
 שמערת"ה אלקי"ה דהלכה"ה 46, כיו"ם בח"י המעשה שבח"ה. וע"ש שב"א
 צו"ה"ה הלימוד, מה שגור"ל צימוד שמבי"א צו"י מלש"ה 46, קו"ם
 המצוות.

(B) ויה"ל שבק"ו"ב ממש יקיי"ם מ"ש כי הצב"שני בגדי ישע, כמבוא"ר
 בלקו"ה 28, וישע הוא צ' עתי"ד, שא"ו ית"ב גילוי בח"י מני' עתי"ק.
 וכמבוא"ר במע"ה שער הק"ש 47, שכל הציפוי"ם עתה, הם מחיובות
 עתי"ק. ומנימיות עתי"ק יתגלה צע"י. וכמ"ש 48 כי כולם ידעו
 המצוות.

(7)

- (34) ב"ב י. א. (35) ראה פא"ט א"א. קידושין מ. א. אה"ק ש"ם (ק"ך)
- (36) לקו"ה ש"ם. (37) תבות כה. לת. (38) ב"ר פ"ט. ז. שחש"ר עת"ם בא"ה
- (39) ונ"ד. (40) חתלים אה. ו. פוד"א פ"א. ח"א ו"א. ב. ח"ג קו.
- (41) וראה גם מקו"ה ת"ו (ב. ב. 39) אה"ק ס"ו. לקו"ה ש"ם מו. א-ב. ב"ק
- (42) ובתוספתו בת"ם ש"ם. (43) ב"ב פ"ד. א. ונ"ד. (44) לקו"ה ר"ה כו. ד.
- (45) מ"ש ל. א. (46) ראה ש"ם נ. א. (47) לקו"ה דברים א. מע"ב.
- (48) ינמ"ו כו. א. (49) קידושין מ. ב. (50) סס"ו. וראה לקו"ה שח"ש
- (51) כמ"ש. (52) ידע"י לא. יצ.